

Anadolu da Çocuk Olmak

– GamzeYAĞMUR · 16 Ekim 2012

Anadolu da çocuk olmak, bu coğrafyada dünya ya gelmek kader midir? Sert iklimi, yoksullukla savaşlar, tarih öncesinden bu güne kadar devam eder.Yüzler de acı gülümsemeler yarına dair endişeler asla silinmedi. Silinmeyecek de...

Tek veya iki odalı kerpiç evlerde sekiz, on kişilik aileler yaşadı ve bu günde böyle yaşıyor... Zor yaşam şartlarına rağmen, ellerini açıp şükrettiler.Bu acımasız yaşamın içinde elde etmeye çalıştıkları bir parça sevgi, yarına dair bir umut...

Zeliha da Anadolu da yaşayan onların içinde doğup, büyüyen dokuz kişilik bir ailenin kızıdır. İlköğretim üçüncü sınıfta okumakta olup.Onun yüreğinde ve yaşamında ANADOLU'DA çocuk olmak ve yaşamak nasıl bir duygu Zeliha'nın anlatımıyla dinleyelim...

Ben Zeliha;

On yaşındayım. Bir yıl okula geç başladım. Buralarda kış mevsimi çetin soğuk ve uzun geçer. Olumsuz şartlar nedeniyle okula gidemedim. Biz Ekim ayazını iliklerimizde erken hissederiz.

Yaz kısıdır umutlarımız gibi. İçimiz ısınmadan yerini serin havaya bırakır. Bazen umut bile yasaktır, kısa süren yaz gibi.

Evimizin, sokağımızın yakınında okul yoktur.Uzak köydeki okula gideriz. Dört duvar barakayı köylüler kendi çabalarıyla okula benzettiler. Buna da şükür. Okulumuz var diye, sevinebiliyoruz. Soğuk, yağmur, tipi engel değil, ta ki yollar kapanıp mahsur kalana kadar. Aksatmadan eğitimime devam etmek zorundayım.Önce kendim sonra gelecekteki hedeflerim için.

Kötü ve olumsuz hava şartlarında, servis, araba, lüksümüz yok. Kilometrelerce yol yürür, ayak ve el parmaklarımız soğuktan morarır, saatlerce hissetmeyiz.

Ayaklarımızda kara lastik ayakkabı, sırtımızda anamın elde ördüğü kazak, oda ablalarımın kalan. Bir de elektrik kesilir, günlerce köyümüze ışık verilmez. Bulursak mum ışığında ders yaparım. Bir de sobanın kapağını açar, içeriye sızan ışık yardımıyla ödevlerimi tamamlarım.

Kuzinede patates pişiririz anam çok güzel ekmek yapar...ama yinede aklım kasabanın beyaz ekmeğinde kalır.

Bu çetin geçen kış mevsiminde zorluk çeksek de mutluyuz. Düz tahta parçası bulduk mu, ona ip bağlar çocuklarla tepeden aşağı kayarız.

Geçen yıl okulumuza büyük illerden kitap giyecek yardımı yapılmıştı. Ben gelen kitaplar çok sevinmiştim. Okuyup doktor olma niyetim. Her okuduğum kitapta dünyanın farklı yerlerine gitmiş oluyorum. Okudukça yeni yerler yeni insanlar tanıyorum. Başka coğrafyadaki benim gibi çocuklarını yaşamını öğreniyorum.

Onlar çok şanslı diyorum...

Çokta karamsar değilim belki ben 'o' çocukların yaşadığı şartlarda yaşamıyorum, onlarda benim gördüklerimi benim yaşadıklarımı yaşamıyor. Doğayla iç içe olmanın verdiği huzuru onlar bilmiyor.

Sabah anamın yaptığı tarhana çorbasını içip, çantamı sırtıma alıp, karşı ki köye okula giderim. Okuma sevgisi; karlı ve uzak yolları yakın yapar bana. Sınıfta dişlerim bir birine vurur, uyuşmuş ellerim kalem tutamaz, defter yapraklarını çeviremez... İlerisini düşündükçe her şeye değer.

Doktor olacağım demiştim. Köyümüzde doktor yok, hasta olanlar da kasabaya gitmek zorunda. Kasabada birkaç kilometre uzakta... Gece sancısı tutan bir anne şansı varsa normal doğum yapar. Bir terslik olursa kasabaya gitmeden, gidemeden ya bebek kaybedilir ya da anne.

Köyümüzde öğretmen fazla yoktur. Gelenlerde zor hayat şartlarına alışamayıp giderler.

Bir gece kardeşim hastalandı, dışarıda kar bir metre... Araç yok, araç olsa doktor yok. Bu yokluk içinde kardeşim gözümüze baka baka yalvarırcasına hayatını, yoklara teslim etti.

Ben o gece doktor olmaya karar verdim. Kimsesizlere ücret almadan bakacağıma dair, kendime söz verdim.

Anadolu'da çocuk olmak ve yaşamak bir sanattır.

Okulun uzaklığı, doktor ve öğretmen sayısının azlığı... Bunların daha kötüsü küçük yaşta evlendirmeler...

Saymakla bitmez olumsuzluklar, yaşar Anadolu insanı...Bu gün sokakta oynayan bir kızı bakarsınız ki yarın gelin gidiyor. Onu da oyun sanıyor, beyaz gelinliği bayram elbisesi giymiş gibi seviniyor. Önceleri, onu giymenin heyecanını yaşıyor. Taki gerçeklerle yüz yüze gelince...

Çocukluktan kadınlığa acımasızca geçişin mahşerini yaşamaya başlıyor.

Ben okuyarak bu cehaleti yeneceğim... "Dur!" Diyeceğim bu ilkelliğe. Kızlarımıza delikanlılarımıza yazık etmeyin diyeceğim. Töre ve cehalete karşı ilk ben başlatacağım savaşı... İnanıyorum ki ilk meşaleyi ben yakacağım...

Ben;Anadolu da yaşayan Türk kızayım.

ANADOLU'DA Yaşam sanattır...

Yarına umutla bakıp kazağımızın koluna sildiğimiz burunlarımız, geleceğe mutluluktur.

Gamze YAĞMUR.